

Màgia i pragmatisme

« Em fa vergonya la divisió actual, em fa vergonya el càlcul partidista constant, em fa vergonya que uns i altres caiguin en totes les trampes que posa l'Estat »

"Relats màgics" i "actes simbòlics" sense "cap efecte". Amb un exercici d'empatia puc arribar a entendre que la decisió del president del Parlament era molt complicada, però en absolut és tolerable parlar de "màgia" o de "simbolisme" quan parlem de posar les decisions del Parlament per damunt de les d'un òrgan administratiu polititzat. No és màgia, això segur. No són contes. El mateix president del Parlament és una figura simbòlica, a banda de les seves competències i funcions, i quan cedeix a aquestes pressions el simbolisme de la decisió és claríssim: simbolitza la demolició de l'autonomia, segona part. Però ara sense 155.

"Màgia potàgia", un dos tres, i de sobte allò que votem els ciutadans ja no serveix. Sóc el primer a admetre que el tema de la pancarta era innecessari, un jardí absurd, una desobediència clamorosa que complicava la vida al president Torra. Però això no fa més justa la decisió de la JEC confirmada pel Tribunal Suprem, ni menys innecessari l'acatament de la Mesa: al capdavant, si es mantenia Torra de diputat, com podia l'Estat impedir l'exercici de la seva condició? Aplicant un 155? Ho dubto. Enviant la policia? Ho dubto també. Impugnant totes les votacions? Potser sí, però ara tampoc no tenim pressupostos igualment.

No es viu només de màgia i de simbolisme, però sense màgia (és a dir sense il·lusió, sense tenir fe o fins i tot confiança en alguna cosa que superi la realitat vigent) i sense simbolisme (és a dir com a mínim resistint i aguantant una mica, no?. O bé algun dia arriant alguna bandera durant més de 10 segons, no ho sé) tothom sap que no hi ha independència. Ni procés cap a la independència. Només hi ha mediocre gestió del dia a dia i, al capdavant, ni això: com deia, la "solució" actual deixa (també) Catalunya sense pressupostos. Posats a no tenir autonomia, doncs, com a mínim salvar-ne el símbol i el sentit institucional. Fins i tot Tarradellas ho va entendre. Què dic Tarradellas. Fins i tot Companys ho va entendre.

No es viu només de simbolisme i de màgia, evidentment, però del que segur que no es viu és només d'abaixar el cap i fer sempre "el que toca". Em fa vergonya la divisió actual, em fa vergonya el càlcul partidista constant, em fa vergonya que uns i altres caiguin en totes les trampes que posa l'Estat, em fa vergonya la manca d'estratègia a curt i a llarg (excepte pel que fa als triomfs jurídics a Europa).

No sé si cal tornar a repartir cartes, segurament sí que ens acostem a eleccions, però tinc molt clar que desconfiaré sempre de qui infravalori la màgia, el relat i els símbols. No s'adonen que la màgia i el relat són imprescindibles quan la realitat no t'acompanya. I no s'adonen que els símbols són ells.